

Paul San – Petru

“ Mersul în vârful peniței”

Poet împătimit de tehnica poeziei clasice este Paul San-Petru, un cunoscător al substanțelor versului descoperim în noul volum al acestui admirabil poet, intitulat simțotic *“Mersul în vârful peniței”*, Editura “Cronica”, Iași, 2005.

Paul San-Petru abordează conotațiile duble ale rondelului în coriamb, astfel, încă din titlu, ne avertizează de prudența pe care trebuie să-o aibă eu pentru a nu tulbura perfecțiunea. Nu exagerez, când afirm acest lucru, pentru faptul că, “ Toate aceste poeme se pot cânta pe melodia “Sara pe deal” de Vasile Popovici, așa cum suntem avertizați de la început, ceea ce nu-l face pe acest poet, sedus de himera clasicității, să aplice rabatul de la substanța viziunii. Forma fixă a rondelului, ca specie literară, inclusiv coriambul (fr. choriambe), care este un picior de vers antic de patru silabe, format dintr-un troheu și un iamb, îl situează pe autor în rândul marilor cunoscători – practicieni ai tainei Poeziei.

O voluptate irepresibilă a rostirii și o dicție impecabilă împing poezia către discursul muzical în care par a se fi strâns incitările ritmuri ale rondelului de sub umbrela romantiei. “Toamna din vii/mană copiii la carte/iezii pascuți/rumega tristi deoparte/Lung povarnis/lin rostogolul de ghinda/pe-un fluierat/joacă pădurea albina”. (“Dublu rondel în coriamb al baiatului cu ghinda”).

Clasicismul prozodic al versului e mai degrabă o formă de imblanzire, de demolire, a convulsiilor launtrice, un act de exorcism. Poetul arde pe dinauntru, preface substanța, printr-un proces de catalizare, în lingouri din cel mai pur metal-brilant, ca apoi prin slefuire să ne dea adevărate bijuterii. Fiindcă Paul San-Petru slefuieste cuvântul până la neprevăzute conotații și ideea până la esență:”Trecat pietros/trepte spre lacul extatic/unde-n cerc/gândul căzut singuratic/fie-i ca dar/frunții lasatul în pace/de-ai înțeles/felul când sta ca pe ace”. (“Dublu rondel în coriamb al frunții poetului”).

Fizionomia acestei poezii nu bate totusi la ochi. Actul ei de nastere e smuls din registrul liricii eminesciene. Nu este un epigonism. Este o reconstructie originala in spiritul noului curent, pe care l-am denumit, proglobmodernul. (Vezi: Proglobmodernul urmasul contestatului postmodernism” de Al. Florin Tene).

Aceeasi inclinatie spre melancolia supusa chingilor versului clasic, spre imageria ambigua. Nu este aici un romantism desuchiata, ci un sentiment superior de a intelege timpul: “Timpul depanat/repede-n ghemul cel mare”; lumea; “Toate se stiu/cat le incapa trecutul”; si trainicia: “ azi e prilej/cat esti izvor temeliei”, etc, toate emulsionandu-se din plasma metafizicii. Expresia baroca ascunde in spatele virtuozeitatii o perceptie si traire profunda a sentimentelor in tangente cu mediul. In atmosfera crepusculara din “Sara pe deal”, de melancolie trista, sta la panda eu poetului, ce traieste experiente insolite: “Lemn ipocrit/port in coroana a doua/parca de-un timp/simt ocolindu-ma roua”, (Dublu rondel in coriamb al celui alt eu”). Fiorul, misterul, aerul cetos de timp medieval, imprezibilul thanatic sunt cateva din trasaturile acestei poezii care stilizeaza existenta, o aduleaza, o imblanzeste.

Simtindu-se in mediul sau cand abordeaza versul clasic, in ciuda constrangerilor, fortand inasa despovararea de elementul decorativ, Paul San – Petru este un exponent, cum spuneam, al noului curent proglobmodernul, (“intoarcerea, pe jumătate, spre modernism, spre clasicism, cu uneltele limbii moderne”), ce isi sondeaza interioritatea cu o tenacitate dureroasa, impingand poezia inspre experienta intima cu ajutorul versului clasic. In “Mersul in varful penitei” descoperim “pasii” unui poet sensibil lansat intr-un dans ce exprima subtilitatile alchimiei traierilor puternice.

Al. Florin Tene